

Robinson

vychází pod záštitou

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Nedostatek zdravotně nezávadné vody a hygieny patří mezi největší hrozby současného světa. I když se situace v posledních dvaceti letech výrazně zlepšila, s nedostatkem čisté vody právě teď bojuje každý desátý člověk naší planety – 783 milionů lidí. 2,5 miliardy lidí dokonce nemají ani běžnou toaletu. Tak hrozné životní podmínky tvoří jeden z potenciálně nejnebezpečnějších světových zdravotních problémů – nejvíce ohroženou skupinou populace jsou děti.

Fakta

Z důvodu průjmových onemocnění každý den ve světě umírá 2 000 dětí ve věku do pěti let – více než 90 % těchto úmrtí je spojeno se závadnou vodou, nedostatečnou hygienou a neexistencí toalet.

Světový den vody

Polovina těchto úmrtí připadá na pouhých 5 zemí – Indii, Nigérii, Demokratickou republiku Kongo, Pákistán, Čínu.

Co dělá UNICEF

UNICEF ve více než 90 zemích světa hloubí studny, instaluje ruční čerpadla, zajišťuje přívod vody do škol a zdravotních středisek, poskytuje prostředky pro dezinfekci vody, staví latríny, rozvíjí programy zaměřené na zvýšení úrovně hygieny rodin a ochrany před nemocemi přenášenými závadnou vodou.

Jednou z nejvyšších priorit UNICEF je zajišťovat pitnou vodu a hygienická opatření v situacích přírodních katastrof a válečných konfliktů, kdy dochází k velkým přesunům obyvatelstva a k jejich koncentraci v dočasných táborech pro lidi bez domova. V takových situacích rozhoduje včasné zajištění nezávadné vody o přežití mnoha tisíců i milionů lidí.

UNICEF je hlavním světovým distributorem orálních rehydratačních solí – jednoduché kombinace cukru a solí, jejichž podávání výrazně snižuje počet úmrtí dětí na průjmová onemocnění.

Fronta na záchod

Při příležitosti Světového dne vody 22. března uspořádal UNICEF Česká republika na Ovocném trhu v Praze 4. ročník charitativní akce Fronta na záchod. Každý, kdo se zapojil, podpořil projekty UNICEF zajišťující dětem a jejich rodinám přístup k pitné vodě, hygieně a sanitaci. Projekty mohli kolektivně podpořit finančně vhozením dobrovolného příspěvku do symbolické „kadibudky“.

Kdo nemohl přijít a chtěl by podpořit projekty pomoci, může i nadále zaslat dárcovskou SMS ve tvaru: DMS UNICEF na číslo 87777 (cena DMS je 30 Kč, UNICEF obdrží 27 Kč).

Součástí programu byla i soutěž pro základní školy o nejkrásnější výtvarné řešení kadibudky. Soutěže se zúčastnilo 12 pražských základních škol, jejichž žáci 1. stupně „vymalovávali“ kartonové makety latrín.

Pomalované makety latrín jsou od 2. 4. 2013 po dobu 1 měsíce zařazeny v nabídce aktuálních projektů na www.unicef.cz, kde si je lidé budou moci symbolicky „pronajmát“ za částku 100 Kč, a podpořit tak nákup souprav přenosných latrín pro krizové situace (1 souprava, skládající se ze 4 latrín, stojí 4 210 Kč).

Jméno (nebo přezdívka) každého z „nájemců“ bude u kadibudky zveřejněno a kadibudka, která získá nejvíce virtuálních použití, bude sloužit jako symbol příštího ročníku Fronty na záchod.

texty z www.unicef.cz

Další důležité kontakty:

Český výbor pro UNICEF
Elišky Peškové 17/741, 150 21 Praha 5
tel./fax: 257 320 244
e-mail: unicef@unicef.cz
www.unicef.cz

Sedím schoulená na posteli a koukám do dálky. Za okny jemně poletují kapky deště a míjí se s barevným podzimním listím. Zamyšleně svírám hrnek s čajem, ze kterého stoupá pára. Ticho narušuje jen bubnování deště do starých dřevěných okenic a domem sem tam prolétne vánek z pootevřených dveří. Vdechuji uklidňující vůni skořice, která se pomalu line místností. Za dveřmi zamňouká kočka a proběhne škvírou dovnitř. Zavrní na důkaz své přítomnosti, změní si mě lhostejným pohledem a rozvalí se na měkoučkém gauči. V krbu to zapraská a kočka se otočí za neznámým zvukem. Uspořádávám si v hlavě myšlenky a otázky, až se dostanu k jedné, na kterou hledám odpověď už dlouho. Proč jsem na světě ráda?

Radost být na světě

Nejdůležitější je pro mě asi rodina, přátelé a blízcí. Bez nich bych si nedokázala život představit, to oni mi dávají sílu vstát a jít dál. Kdybych měla každého, kdo mi kdy pomohl, jmenovat, popsala bych určitě víc než jednu stránku. Zažila jsem už hodně pádů a smutných dnů, ale i šťastných chvil, na které ráda vzpomínám.

Život je jako horská dráha. Jednou jste dole a jednou zas nahoře. Každý máme své vzestupy a pády, ale o tom to je. Musíme si projít něčím špatným, abychom poznali, co je dobré. Musíme spadnout, abychom se mohli zvednout a jít dál. Musíme prostě žít každým okamžikem a neohlížet se za minulostí, protože stejně nemůžeme nic změnit.

Miluji ten pocit volnosti, když se rozběhnete loukou plnou květů. Miluji tu vůni po bouři, když vysvitne sluníčko a na obloze se ukáže duha. Nic bych nevyměnila za radostný pohled malého dítěte, když dostane hračku, kterou si přálo, nebo když vidí maminku přicházet. Není nic krásnějšího, než když se necháte v horkém letním dni unášet vlažnou vodou po rybníce a pozorujete přitom nebe bez mráček. Nebo ten úžasný pohled na za-

padající slunce, na oblohu plnou červánků nad nezoraným polem.

Je tolik krásných scén, vůní a zážitků, pro které stojí za to žít, které můžeme a musíme mít rádi už jen proto, že jsou. Je tolik věcí, za které bychom měli být vděční. Někdy mám pocit, že lidé si umí jen stěžovat. Něco není po vašem, tak proč to hned nekritizovat?

Jsmo paličatí, cílevědomí, s hlavou v oblacích. Jsmo lidé. Měli bychom si vážit toho, že jsme tady, na tomhle světě. Měli bychom být rádi za to, že nám někdo dal příležitost, protože díky tomu jsme už napůl vítězi. Lidé by si neměli dělat hlavu z porážky, z toho, že jim něco hned napoprvé nevyjde. Takový je život. Dává vám možnosti k tomu, splnit si své nejtajnější sny, postavit si svůj vysněný svět. Je jako jedna velká kniha, do které postupně píšete svůj příběh. Je jen na vás, co do ní napíšete a jakým směrem se bude ubírat děj. Každou novou životní etapou začínáte novou kapitolu a jen vy můžete rozhodnout, zda bude právě ta vaše kniha končit slovy „a žili spolu šťastně až do smrti“.

Petra Mazancová, 15 let, Gymnázium J.Hradec
11. ročník literární soutěže Jihočeská žabka

Podle obrázku na svém penálu nakreslila Markéta Míchalová, 2. D, ZŠ Dukelská, České Budějovice

Příklad na jedničku

Taky jste si všimli, že když s jarem zmizela venku sněhová přikrývka a tráva ještě nestačila tolik vyrůst, objevil se opravdu nehezky pohled? Na trávníky, chodníky a prostranství plná nepořádku, špíny a odpadků. A to nemluvíme o spouště cigaretočných nedopalků po zemi. Je až neuvěřitelné, jak bezohledně se lidé chovají k prostředí, ve kterém žijí. Co je vede k tomu, že zahodí papír, igelitový obal či láhev na ulici nebo v parku, i když odpadkový koš je jen pár metrů daleko? Co nutí vandaly lámat větve stromů a keřů, porážet vývěsní tabule, vysypávat a ničit odpadkové koše? Na tuhle otázku prostě odpověď neznám.

Ale asi bych uměla odpovědět na jinou otázku: Co s tím uděláme? Dříve existovaly takové akce, kterým se říkalo jarní úklid. Lidé z podniků a rúz-

ných organizací uklízeli nejen ve svých zařízeních, ale také v širokém okolí, nezdědka i na dalších určených prostranstvích. Pozadu nezůstávaly ani děti ze škol, které se navíc s učiteli vypravovaly i do přírody, kde někteří bezohlední turisté po sobě zanechali památku v podobě odpadků.

Myslela jsem, že tohle všechno už zmizelo. Ale nedávno jsem potkala skupinu kluků a děvčat s velkými igelitovými pytlí. Sbírali odpadky a nepořádek kolem předměstského potoka a v přilehlém parčíku. Honem jsem spěchala domů, vzala si staré oblečení a plastový pytel a přidala se k nim. A víte, že jsem nebyla mezi dospěláky sama, koho děti svým příkladem přitáhly?

Asi by to chtělo víc podobných akcí, kdy ukážete dospělým, co je správné.

DNES ČTĚTE

1.

Voda nad zlato
Jarní svátek

2.

Žijí s námi
Noc plná čar a kouzel

3. - 4.

Hlásí se EKO-KOM
Vzdoromilka a Papírničec
Detektiv Vytřídil řeší druhý případ

5.

Rozchechtaný autobus
Zrzek a pudink

6.

Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Den jenom pro maminky

Jistě vás už mnohokrát napadlo, jak se maminkám odplatit za jejich starostlivost, lásku a obětavost. Samozřejmě třeba tím, že budete poslouchat, dobře se učit, pomáhat doma.

Ale jeho kořeny jsou mnohem, mnohem starší – a pocházejí dokonce z evropského kontinentu, konkrétně z Anglie.

Tato tradice totiž souvisí s takzvanou družebnou nedělí, neboli čtvrtou jarní nedělí postní. V tento čas na anglickém venkově, již v 16. století, přicházely děti za svými rodiči a přinášely jim drobné dárky.

V Americe se myšlenka na den, vyhrazený výslovně jen matkám, objevila už na přelomu 19. a 20. století.

Se Dnem matek je spojeno jméno Anny Reeversově Jarvisové z města Grafton ve Virginii, která vychovala jedenáct dětí a během svého života bojovala za práva žen a matek. V posledních patnácti letech života, kdy byla nemocná, se o ni starala její dcera Ann.

Když paní Reeversová na začátku května v roce 1905 zemřela, chtěla Ann nějakým způsobem uctít a zachovat její památku. Na její žádost byla sloužena zvláštní bohoslužba nejen na počest Anniny maminky, ale všech matek světa.

Trvalo však několik let, než se Ann podařilo přesvědčit americké zákonodárce, aby vyčlenili jeden jediný den v kalendáři k uctění mateřství. Poprvé se tohoto úkolu ujal guvernér Západní Virginie v roce 1910 a vyhlásil Den matek na druhou květnovou neděli.

Tak už víte, čím na druhou květnovou neděli počtujete svou maminku? Možná, že postačí skromná kytička a skutečně upřímně míněná slova: Mám tě rád...

-red-

zprávy

Jihočeská žabka

Víc než pět a půl desítek autorů ze středních škol a učilišť se zapojilo do letošního již 11. ročníku literární soutěže o Jihočeskou žabku. Každoročně ji vyhlašuje Jihočeský klub Obce spisovatelů a Jihočeský kraj. **Vítězové:** Monika Dolistová z Č. Budějovic, Vlastimil Hanuš z J. Hradce, Jan Otýs z Volyně, Martina Mašková z Č. Budějovic a Tereza Opelková z Č. Krumlova. **Čestná uznání:** Michal Drazdík z Č. Budějovic, Tomáš Holeček z Č. Budějovic, Celestýna Brázdová z Č. Budějovic, Jana Hofmanová z Volyně a Jana Chaloupková z Třebechovic pod Orebem.

Oživlé kameny

Asi nemusím nikomu popisovat a připomínat, jak příjemné jsou vyhlazené kamenné oblázky na dotek. Mnozí z nás neodolají, aby si nějaký vzali do kapsy či domů. Ale jsou chytré hlavičky, které dokážou z takových kamínků udělat úžasné dekorace nebo hračky.

Stačí štětec, barvy a nápad. Někdy můžeme k dokonalému dojmu použít ještě papír, nůžky a lepidlo. A už tu máme hejno mandelínek, kopyčku nádherně červených jahod, kytičky, kuřátka, králíčky, rybičky, pestrobarevné ptáčky anebo nádherné motýly s rozpjatými křídly a papírovými tykadélky. Fantazii se meze nekladou, nápadů a možností je nepřeberně a práce s kameny je poměrně jednoduchá. A jak krásně se pak hotové výrobky vyjmají i jako nevšední a milé dárky pro vaše kamarády nebo členy rodiny...

Čas nadějí a lásky

Naši předkové uctívali jaro dokonce jako bohyni Vesnu, která střídá zlou a hladovou Moranu. K nejoblíbenějším jarním měsícům patří květen neboli máj. Mimo jiné je také měsícem lásky. Určitě by však nezaškodilo, kdybyste své sympatie obrátili k lidem, kteří zůstali na světě sami nebo kteří nemají střechu nad hlavou, k dědečkům a babičkám, na které děti zapomněly, k dětem, které nemají rodiče, k postiženým spoluobčanům, kteří nemají zrovna lehký život, k opuštěným zvířátkům v útulcích... Ti všichni potřebují spoustu lásky a pochopení, aby i je zahřálo jaro.

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI
387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE
VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
Info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytlačeno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

medailonek

Necele dva roky funguje v Českých Budějovicích sdružení JAU, které má v náplni pomoc rodinám s autistickými dětmi. Jeho snahou je nejen informovat veřejnost o této problematice, ale i připravit tyto děti pro zapojení do kolektivu, do běžného životního kolektivu.

Jsou mezi námi

Autismus není nemoc! Je to porucha. Autistické děti jsou prostě jiné, jinak se chovají, jinak jednají, mají svůj vlastní, pro druhé nepochopitelný svět. Nezřídka však mívají i udivující mimořádné schopnosti.

Aktivity sdružení byly zatím směřovány na představení a přiblížení této skupiny dětí i dospělých. Byly uspořádány zajímavé výstavy například v domě U Beránka, v divadle SUD, ve vstupní hale krajského úřadu a při různých kulturních událostech. V klubu Horká vana se konala tři filmová odpoledne zaměřená právě na problematiku autismu. Sdružení JAU uspořádalo rovněž divadelní představení, výtvarné dílny, společné vánoční posezení či rodinná setkání s odborníky na tyto poruchy. K hlavnímu dění patří rovněž zábavná dubnová akce na hřišti Bez bot v rámci Mezinárodního dne autismu.

Jednou týdně zajišťuje sdružení rozličné aktivity jako muzikohrátky, výtvarnou a keramickou dílnu, snaží se rozličnými způsoby zvýšit možnosti sou-

středění a komunikace s okolím. Tyto akce jsou určeny nejen dětem s autismem, ale i pro jejich sourozence, aby se tyto rodiny necítily izolované.

„Projekt byl podpořen ze čtrnáctého ročníku sbírky nadačního fondu Pomozte dětem. Kromě toho vzniklo od dubna v Základní škole Bezdrevská Komunitní auticentrum pro rodiny pečující o osoby s autismem, které nabízí podporu těmto rodinám v celém jihočeském kraji,“ dodává Václava Weiserová ze sdružení JAU. Pomocnou ruku nabízí i uvedenému směru i centrum Bazalka, kde je speciální mateřská a základní škola, stacionář a zdravotní zařízení.

Podle statistiky připadá na každou stovku dětí jedno s autistickou poruchou. Jenom v Českých Budějovicích je registrována zhruba stovka těchto dětek, takže je logické, že se ve svém okolí s některými z nich zákonitě budete potkávat. I na vás tak záleží, pomůžete-li jim obývat tenhle svět s námi...

Hanka Hosnedlová

Obrázek z Dětského kalendáře 2013
autorka Lenka Kocourková, 6. A
ZŠ Kubatova, České Budějovice

všetečková všeho chuť

Kam o víkendu?

Jaro už je v plném proudu, tak se dneska vypravíme do přírody. Co říkáte třeba na výlet do pralesa? A nebojte se, nemusíte jet nikam daleko, stačí se rozhlédnout a namířit si to k Boubínu. Hora patří do Národního parku Šumava, měří 1 362 m a je viditelná i z velkých vzdáleností. Smrky a jedle, které rostou na jejích svazích, mají 300 až 400 let. Největší boubínský smrk – král smrků – padl už před více než 40 roky, protože návštěvníci, kteří chodili až k němu, porušili jeho kořeny a strom zahynul. Měl okolo 440 let a měřil přes 57 metrů.

Dneska se můžete boubínským územím vydat po naučné stezce, kde najdete ve výšce 920 metrů nad mořem jezírko, postavené kdysi pro plavení dřeva do skláren v Lenoře. Zajímavé jsou také chůdové kořeny, uchycené většinou na tlejícím dřevu nebo vývrstech. A najdete i řadu zajímavých květin, které ovšem nesmíte trhat. Dříve se zde také lovila vysoká zvěř, o čemž svědčí takzvaný lovecký chodník, přičemž k největším ozdobám zdejší přírody patřil tetřev hlušec. Ale i těch už hodně ubylo.

Filipojakubská noc
aneb za pokladem
a čarodějnicemi

Bojíte se čarodějnic? Naši předkové se jejich čar a kouzel opravdu obávali, a tak se snažili před nimi nějakým osvědčeným způsobem zabezpečit. A tyto zvyky ze starých dob se dochovaly dodnes. Zejména na vesnicích se tradice snaží oživovat stále víc. Patří k nim nejen veselé stavění májka, ale i populární pálení čarodějnic. Odehrává se v noci před prvním májem, na takzvanou filipojakubskou noc.

Vratme se do jedné jihočeské vsi a musím se přiznat, že se mi to moc líbilo. Starší kluci připravili

hranici, a když se rozhořela, zapálili si od ní stará nebo jen pro ten účel zhotovená košťata. Prý aby neměly čarodějnice na čem odletět na svůj sněh. A hořícími košťátky potom různě točili a žonglovali, což ve tmě vypadalo jako ohňová show. Ohořelá košťátka pak samozřejmě skončila v ohni, přes který kluci frajersky skákali.

Kořenářky zase tvrdí, že v tuto noc nasbírané bylinky mají největší sílu a moc. Ale ono jich v ten čas zase tak mnoho ještě neroste.

Ovšem ještě jedna velice rozšířená pověra se k téhle zvláštní předmájové noci váže. A to, že se v tuto dobu, ale jen do ranního rozbřesku, otevírá země a vydává své poklady. Znáte jistě spoustu pohádek a pověstí, kdy se nějaký šťastlivec k tomuhle zázraku nachomýtl a objevil nevídaný poklad. Ovšem ty, kteří byli hrabiví, chtěli si z pokladu nabrat co nejvíce, a zapomněli proto na čas, skála nebo hora v sobě uzavřela – na celý další rok.

Možná, že při filipojakubské noci také najdete poklad. A třeba to nebude ani zlato, ani drahé kamení, ale kamarádství, nebo dokonce láska – kdo ví...

Co možná nevíte
o stromech

Za nejvyšší stromy na světě je považována sekvoj vždyzelená patřící do borovicovitých. Roste v oblasti Sierra Nevada a v Kalifornii v nadmořské výšce 1 500 – 2 000 m. Nejvyšší stromy jsou 150 m vysoké, běžně dosahují výšky 100 m. Ke svému rozmnožování potřebují pravidelné požáry.

O něco nižší, ale daleko mohutnější je sekvojovec obrovský vyskytující se v západní části Severní Ameriky. Nejznámější je strom nazvaný Generál Sherman, který měří 135 m. Běžně dorůstají výšky okolo 90 m. U země má jeho kmen obvod 24 m a jeho dřevo váží zhruba 2 500 tun. A co je zajímavé – tyto stromy se dožívají stáří 2 000 až 4 000 let.

–hh–

O tatínkovi

Táta běhá po dvoře,
griluje tam úhoře,
úhoř to je velká ryba,
táta koupil i sud piva.

A potom ho spapali,
bolelo je břicho,
řiči si však nedali,
pak už bylo ticho.

Aneta Pudvítrová, 6. tř.
ZŠ a MŠ Strunkovice nad Blanicí

Proč?

Otáčím další list knihy, kterou musím číst.
Proč málo není víc
a proč v slzách končí loučení dospělých.

Jak máme žít,
kterou cestou a kam jít.
Jak prázdný je ten sen,
proč se lidi trápí závistí každý den...

Proč jsou hádky, proč ten klam,
ve svých lžích je každý sám,
když jsou sliby jen slíbené,
pak teprve uvidíš, co je být sám.
Tereza Dangová, 8. tř., ZŠ Volenice, okr. Strakonice

Tvé srdce

Kéž to jsou jen představy,
co bodají mě jako šídla.
Cítím se jako motýl,
kterému jsi utrhla křídla.
Jak slepý malíř do tmy maluji,
ten obraz tvého srdce, jež miluji.
Sabina Kapicová, 17 let, VÚDŠ Počátky

Cesta Vlákem

Tudum, tudum... jede vláček,
na obloze ani mráček.
Tudum, tudum... plný dětí
na podlaze žádné smetí.

Tudum, tudum... stanice se už blíží,
výpravčí náš vlak vyhlíží.
Tudum... vláček zpomaluje,
strojvedoucí zastavuje.

Tudum, tudum... zase jedem,
mamka tasí chleba s medem.
Táta vydá limošky
z naší místní samošky.
Markéta Nekysová, 9. A, ZŠ Edvarda Beneše, Písek

Snílci jsou na světě rádi

Snílek si prý spíná
vlasy sponkou z peří,
i když je to dřina,
v její pevnost věří.

Pod nebe si schová
věty z dračí sluje,
neboť drak svá slova
nikdy nerymuje.

Na dlani má zámek
velikosti boty,
přes který mu v rýmech
přebíhají noty.
Jana Chaloupková
(ze soutěže o Jihočeskou žabku 2013)

Zajíc a želva

Potkal zajíc želvu v lese,
vychloubal se velice.
Komu šťestí závod nese,
kdo uběhne nejvíce?
Zajíc myslí, že je rychlost
jeho přednost veliká.
Želva ta ví, že nám život
jinak měří, utíká.

Není výhra v tom, že někdo
zbrkle kamsi pospíchá.
Kdo je chytrý, ví, že vždycky
vytrvalost úspěch má.

Lukáš Hullman, 5. A
ZŠ Kubatova České Budějovice

Detektiv Vytřídil má teď spoustu práce, protože řeší kriminální zločiny, které mají jedno společné – někdo vyhodil odpad tam, kam nepatří. Asi tentokrát bude potřebovat vaši pomoc. Na další straně Robinsona máte všechny podezřelé a vy jistě hned odhalíte, kdo způsobil neplechu.

Opět nám přišla spousta odpovědí na Doplňovačku z minulého 1. čísla. Správná odpověď byla: **Podle barev dobře víme, čím je správně nakrmíme.**

Detektiv Vytřídil zatočil naším losovacím bubnem a vytáhl tři výherce, kteří od něho opět obdrží drobné dárky. Jsou to: žáci 5. ročníku ze ZŠ a MŠ Žimutice, Filip Rottner z Dobré Vody u ČB a Dušan Hanák z Ostravy.

Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase Doplňovačka o ceny.

Kluci a děvčata v Základní škole Kubatova v Českých Budějovicích zkusili napsat úvahy na téma, jak by dopadla naše zeměkoule a my spolu s ní, kdybychom se nechali zavalit odpady a bylo nám úplně jedno, co se s námi i s celou živou přírodou stane. Protože tak spatřilo „světlo světa“ velice zajímavé čtení, byla by škoda, abychom se o ně s vámi nepodělili. Ačkoliv je každý text jiný, mají jedno společné - všichni autoři si dobře uvědomují, že odpady jsou skutečně velkým problémem, pokud se o ně pořádně nepostaráme. Protože se nám toto téma líbí, chceme i příště otisknout další texty. A budeme rádi, když to budou práce od vás z jiných škol...

Jak by vypadala Země, až budu velký, když nebudeme třídít odpad?

Jednoho dne jsem vyšel z domu a před domem stál starý dědeček. Vůbec jsem mu nerozuměl, a tak jsem se vydal za ním. Přišli jsme na velkou skládku, kde bylo všude plno bagrů, PET lahví a papíru. Najednou přijelo na skládku plno nákladáků.

Náhle mi chtěl dědeček něco říct, ale já mu stejně nerozuměl, ale pochopil jsem, co mi chtěl říct. Rychle jsem běžel k nákladáku a snažil jsem se ho zastavit, ale řidič mě nevnímal a náklad stejně vysypal. To dědečka velice rozzuřilo. Rychle jsem mu zavolal záchranku, oni ho odvezli do nemocnice. Já jsem se rozhodl, že půjdu v dědečkových stopách.

Když jsem se další den probudil, skládka se zvětšila o třicet metrů. Takhle to pokračovalo pořád dál a dál. Tak jsem to došel říct dědečkovi. Dědeček z toho byl velmi rozrušený. Proto si raději vypořídil dýchací přístroj a zemřel.

Jirka Míka, 5. B

Jak by vypadala Země, když bychom netřídili

Země by vypadala tak, že by byly všude odpady naházeny. Lidé by si toho ani nevšimli. Odpady se nemůžou samy naházet do kontejnerů. Byl by tu samý nepořádek a lidé by z toho zešléli. Všude by byl smrad a mně by se to teda nelíbilo.

Kdybychom netřídili odpad, tak bychom byli nemocní, zvířata by onemocněla. Nemocnice by byly narvané pacienty až ke dveřím. Doktoři by tu nemoc dostali taky.

Země by pak potřebovala roboty, aby je ti roboti

nechali vyšetřit. Pak by to došlo až do Německa, Rakouska, Polska a nakonec Slovenska. A až by se dalo všechno do pořádku, všichni by pak zpívali českou hymnu – Kde domov můj.

Filip Moudrý, 5. C

Země za sedm let bez třídění odpadků

Naše Země by vypadala bez třídění odpadků špinavě. Celá by smrděla, proto by lidé neměli kyslík.

Země by se přejmenovala na Špinu nebo na Kus odpadku. Nedalo by se tady chodit. Museli bychom se brodit mezi odpady a nerostly by tu žádné květiny, nebyla by žádná úroda, zvířata ani my bychom neměli co jíst a pít, kdyby těch odpadků bylo fakt moc.

Když bychom netřídili odpad, tak by náš život nebyl životem, protože by to bylo nehygienické a bylo by všude mnoho baciů a všechny živé organizmy by umíraly dřívě.

Miroslava Koutská, 5. C

Co by se dalo vylepšit, aby bylo odpadu co nejméně

Z každé činnosti, kterou člověk dělá, se tvoří odpad. Odpad se v dnešní době stává aktuálním tématem. Nabízí se otázka: Kam s ním?

Nejlepší by bylo, kdyby žádný odpad nebyl. Snad se lidstvu podaří najít recept, jak zpracovat odpad. Zatím se musíme smířit s myšlenkou, aby lidé odpad třídili. Odpad by se měl třídít i na živočišný. To znamená, že je to odpad, který se dá zpracovat v půdě. A taky na chemický a nebezpečný, ten se recykluje hůře. Potom se musíme zaměřit na to, jak si s takovým odpadem poradíme. Z recyklovaného odpadu se dají vyrábět různé věci. Z plastů například odpadkové koše, z papíru nové sešity a knížky a ze skla okna a skleničky...

Je na každém z nás, jak s odpadem naložíme. Naše planeta je jenom jedna a chceme přece mít naše životní prostředí hezké a zdravé. Čistá příroda by měla být naší vizitkou.

Barbora Scheicherová, 5. C

Země za pár let

Já si osobně myslím, že tady bude špatné ovzduší, bude tady hodně skládek a lidé budou čím dál tím víc kácet stromy. Většina lidí si myslí, že se nic nestane, ale pletou se. Lidé pohazují i nebezpečné věci. Všude jsou odpady.

Čistou přírodu nedotčenou člověkem budeme hledat těžko. Řeky nebudou vůbec čisté, spíše zakalené a špinavé. Lidé si nedělají hlavu s nečistotou a nechtějí kupovat věci, kterými můžeme Zemi zachránit.

Skoro už nepoužíváme nohy a radši jedeme v autě.

Vlastně: teď je Země strašlivě znečištěná.

Alexandr Krayilo, 5. C

Recyklace po řízcích

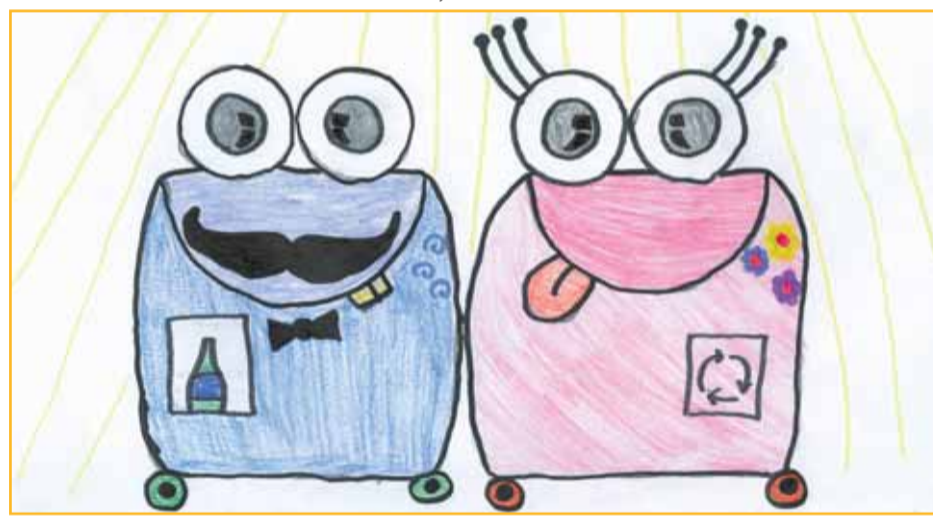
Už na sklonku loňského roku byly po jihočeském krajském městě rozmístěny dvě desítky nových speciálních kontejnerů. Tentokrát určených pro sběr tuků a olejů, které v žádném případě nepatří do výlevky či záchodové mísy. Působí totiž velké problémy v kanalizační síti. Proto tento nový druh tříděného sběru.

Jistě jste už v minulosti řešili, co s takovým kuchyňským odpadem třeba po smažení řízků či karbanátků. A teď se nabízí správné řešení. Ne, že byste přišli ke kontejneru s pávní nebo hrncem přepáleného oleje a vyliili ho dovnitř. Přepálený olej a tuk je třeba přelit do PET lahve nebo sklenice a uzavřít víčkem. Teprve v této podobě je možné jej uložit do kontejneru.

A co je ještě lepší zpráva, že tyto použité tuky a oleje budou recyklovány a využívány pak třeba při výrobě biopaliv.

A protože se zmiňované kontejnery osvědčily, časem jich bude stále přibývat

-hh-

Autoři: Adéla Hanusová, Eliška Krejčová a Zdeněk Šobr, 7. A, ZŠ Libušina, Bechyně

Představujeme vám dvě bytosti, které se nemají rády a vlastně mezi sebou neustále bojují. Určitě poznáte, která z nich je ta dobrá a která ta špatná?

Vzdoromilka protivná

Víla z rodu zlomyslných

Když se řekne víla, tak si představíte krásné stvoření, lehké jako mlha a kouzelné jako lesní kvítí. Vzdoromilky jsou ovšem víly spíše městské a vesnické, protože se zdržují výhradně v dosahu lidských obydlí, a ještě raději přímo v bytech a domech.

Navíc jsou takové nevzhledné – neučesané, umouněné a roztrhané. Takže je jasné, že by asi moc sympatií od lidí nepobraly, kdyby se zjevovaly ve své skutečné podobě. Ony ale jsou vykutálené zlobilky a působí, zejména pak na kluky a děvčata, docela jinak. Podobně jako papírničci – hlasem.

Mají totiž velice úlisný, vemlouvavý, medový hlásek, kterým dokážou lidi zmámit, podobně jako jejich lesní sestřeničky bludičky svým světlem. Vždycky jsou ale na opačné straně toho, co je správné. Prostě vzdorují a vzdorují důsledně. Bohužel, často dokážou do svých sítí vlákat i jinak docela hodné kluky a holky. A ti pak dělají věci, které by jinak nedělali a které rozhodně nejsou správné.

Když maminka třeba řekne, abyste odnesli do kontejneru obaly od vypitého džusu a mléka, vzdoromilka vám vlétne do ucha a zašveholí svým sirenním hláskem: „Kampak by ses s tím vlácel, mrskní to do odpadků.“ Nebo pomáháte kamarádce s tříděním plastů, skla a papíru, když tu do vás vzdoromilka začne hučet: „Škoda času, lepší bude, když to hodíte celé do popelnice.“ A když jí poslechnete, tak se od ní vděku nedočkáte. Ona se totiž hned tak ošklivě a zlomyslně zachechtá, až vám naskočí husí kůže. A říkáte si, že už jí nikdy nenaletíte – ale ona ví, že i přes veškerá varování zmámí zase někoho dalšího...

Papírniček šustivý

Z rodu skřítků neviditelných

O papírničcích šustivých se ví vlastně už tak dlouho, jak dlouho se na světě používá papír. Ale pravdou je, že je ještě nikdy nikdo neviděl. Ne proto, že by byli pouze vymyšlení, ale proto, že papírničci jsou prostě a jednoduše – neviditelní. To je jedna z jejich hlavních a určujících vlastností.

Ovšem na druhé straně mají jinou vlastnost, kterou se projevují, a tu známe všichni velice dobře. Papírničky je totiž slyšet! Oni zkrátka a dobře – šustí.

Pokud jsou spokojení, tak šustí tichounce, měkce, jemňounce – jako když přede kočka. Jako když ševlí vánek. To když třeba obracíte stránky v rozečtené knize, otevřete nový sešit a přistete na jeho první stránku, rozbalujete narozeninový dárek nebo naopak balíte dárčky pro kamarády. Anebo – když skládáte papírový odpad a nesete jej do kontejneru. Cestou šustí tak trochu rozzechvěle, jakoby s obavami, abyste papír nevhodili do špatného kontejneru, ale jakmile jste u té správné barvy – samozřejmě modré – tak si s úlevou vydechnou. A jak vděčně pak zazní papírničkově zašustění, když celý balíček papírového sběru žuchne na dno kontejneru.

Ovšem umí šustit i smutně a zkroutěně. Znáte to vyčítavé zašustění, když třeba na ulici odhodíte papírový obal na zem, a ne do koše? Určitě jste ho už někdy slyšeli... Anebo když tatínek složí přečtené noviny a řekne vám, abyste je hodili do sběru. A vy je z lenivosti hodíte do koše na odpady, který je blíž. To pak papírniček šustivě pláče. A trpí, je, ten trpí! Ale vy přece nechcete, aby tihle malí neviditelní sympatáči plakali a trpěli...

Text: Hanka Hosnedlová, ilustrace: Zdeňka Študlarová

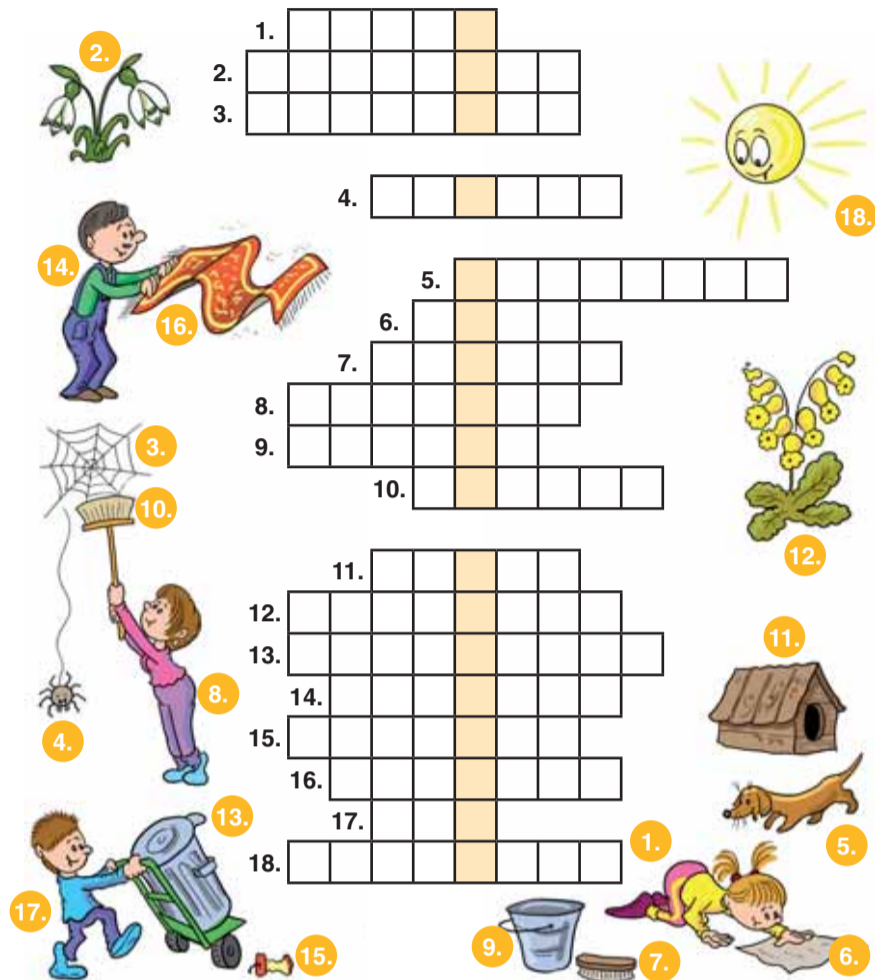
Doplňovačka

Třídít odpad těžké není, ... (zbytek v tajence)

Vyluštěnou tajenku nám zašlete do 13. května 2013 na e-mail: redakce@noviny-robinson.cz.

Tři z vás vylosujeme a odměníme.

A nezapomeňte uvést celou adresu, ať vás pošták s dárečky lehce najde!

Rozházený obrázek

Měli jsme pro vás krásný obrázek... jenže na něm byla zachycena lumpárna, a tak nám ho nezbedník sebral a rozstříhal.

Dokážete jej zase sestavit a zjistit, kdo to byl a proč to udělal?

Pomůžete tak Detektivovi Vytrřídilovi, který má spousty jiné práce.

Vyřešenou záhadu nám pošlete na e-mail: redakce@noviny-robinson.cz do 13. května 2013. Odměna vás nemine!

Pátrání s detektivem Vytrřídilem

Námět: Hanka Hosnedlová, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

Pozdrav z pouti

S Niky jsem se seznámila na všesportovním odpoledni loni na jaře. Zaujala mne hned tím, jak opravdově všechno brala. Ocitly jsme se obě v atletickém finále, takže jsem měla možnost si s ní promluvit. Nejdřív jsem si myslela, že o kontakt se mnou nestojí, protože na moji snahu se spřátelit vůbec neodpovídala a dala si v poklidu ukládat věci do tašky. Teprve když vstala z podřepu, přehodila si brašnu přes rameno a stanula mi tvář v tvář, se zeptala: „Promiň, prosím tě, říkáš jsi něco?“

Později mi ale došlo, že Niky vůbec není nafoukaná, ale – hluchá. A že musí odezírat ze rtů, aby rozuměla. Ohluchla někdy v osmi letech po těžkých zánětech středního ucha. Pochopitelně to jí i její rodině převrátilo život naruby, ale nebrala to jako tragédii. Naučila se spoustu dalších potřebných věcí, které k životu neslyšících patří. Ale svých koníčků a zálib se nevzdala. Dál chodila do sportovního klubu, do skautského oddílu, do šachového kroužku...

I pro mne se život poněkud změnil, když jsem začala s Niky kamarádit. Holky ze třídy to nemohly pochopit, ale já byla za tohle přátelství opravdu nesmírně vděčná. S Niky bylo všechno nějak jinak, zvláštnější, bohatší... A vůbec jsem nepřicházela o ty běžné holčičí radosti. Chodily jsme spolu na výlety, nakupovat, dokonce i na diskotéky... Niky kupodivu dokázala tančovat, ačkoliv hudbu neslyšela. Vnímala totiž rytmus jako chvění... A co jsme toho napovídaly! Měly jsme toho tolik společného!

A taky se nám líbili stejní kluci. Asi by se potili až za ušima, kdyby slyšeli, jak je s Niky rozebíráme a hodnotíme. Málokterý v naší kritice obstál. Pravda je, že klukům se Niky taky líbila, ale většinu z nich odradilo to, že neslyší. Neuměli si s tím prostě poradit.

Až pak přišel do školy nový kluk. Zbláznila jsem se do něj na první pohled stejně jako všechny holky ze třídy. Považovala jsem tedy skoro za zázrak, když Hynek přijal moje pozvání na skautskou pouť. Stály jsme s Niky ve stánku s výtvarnými dílnami, když dorazil. Zaregistrovala jsem hned, když jsem mu Niky představila, jak zvláštně se na ni podíval. A ona ve tváři celá zčervenala. Jak potom řekla moje mamka – přelétla mezi nimi jiskra.

Úplně jsem zcepeněla a krev se mi nahrnula do hlavy. Tak to je konec, Niky se mu líbí víc než já. Rozuměli si báječně, jako by se znali odjakživa. Bylo mi jasné, že Hynka ztrácím dřív, než jsem ho mohla získat. Považovala jsem to za zradu. A když jsem zaslechla, jak na pódiu uprostřed parku začínají hrát, najednou ze mne vylítlo: „Hynek nepůjdeme si poslechnout koncert? Niky nemůže, ona je úplně hluchá...“ Niky, která stála ke mně bokem, mne neslyšela.

Podívala se proto překvapeně na Hynka, když ten se otočil ke mně a řekl: „Přece bys tu nechtěla nechat kamarádku samotnou. Jdi si klidně poslechnout, já tu s Niky zůstanu...“ Bylo mi, jako by mne polil studenou vodou.

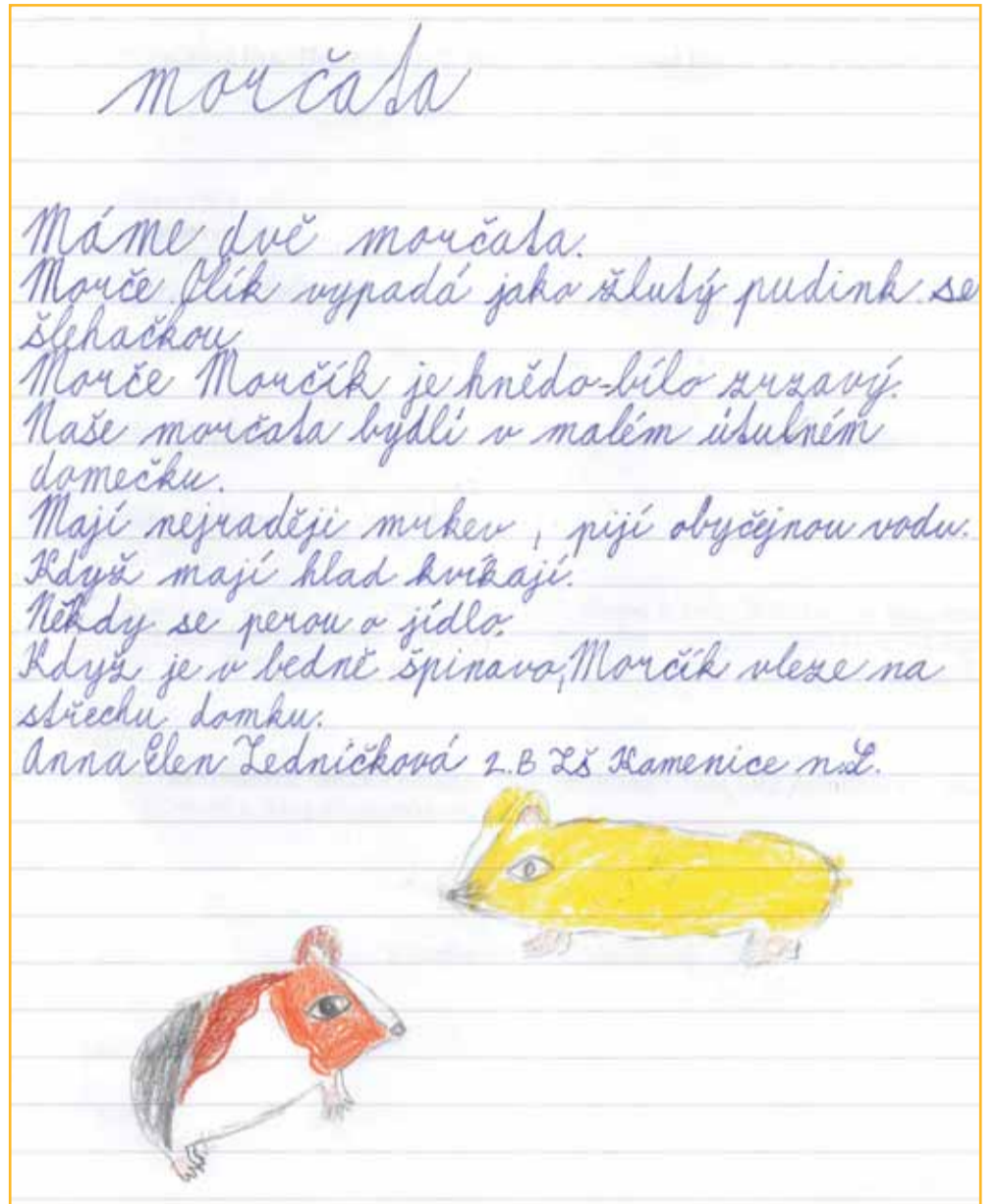
Šla jsem od stánku a pro slzy jsem ani neviděla na cestu. Niky za mnou volala, ale tentokrát jsem pro změnu neslyšela já. Nechtěla jsem slyšet. Přiběhla jsem domů a zavřela se do pokojíku. Bylo mi hořko a těžko – měla jsem pocit, že mne zradil Hynek, Niky a celý svět.

Teprve po večeři jsme si s mamkou sedly na terasu a já plná smutku jí všechno vyklápěla. „Víš, v životě nevychází všechno tak, jak bychom si přáli. Ale člověk by z toho neměl vinit druhé. Myslím, že Niky tě nezradila, jak si namlouváš...“ řekla mamka a já věděla, že má pravdu. V tu chvíli jsem se začala stydět za to, co jsem provedla Niky.

To já jí zradila! Znovu jsem se dala do breku.

Vtom zazvonil u branky zvonek. Naklonila jsem se přes zábradlí a uviděla Niky, jak tam stojí s trsem barevných balónek na šňůrkách a znovu mačká tlačítko zvonku. Vzhledla ke mně a zasmála se: „Nesu ti pozdrav z pouti...“ A třebaže se už stmívalo, pro mne znovu vyšlo slunce...

Hanka Hosnedlová

Nakreslil: Kristián Petr Šulista, 2. tř.
ZŠ Dr. M. Tyrše, Hrdějovice

Můj největší trapas

Je pátek večer, dívám se na televizi, ale za chvíli půjdu na kutě. Jsem unavený po dnešním výkonu ve škole, který sice stál za prd, ale co, svět se nezboží. Postel už volá a mně se už zavírají oči. Seberu si svých pět švestek a jdu konečně spát. Postel je pro mě jako vysvobození. Po krátké chvíli ce usínám. Spím tvrdě jako dudek.

Ráno se ozve otravný zvuk mého budíku. Pomalinku otevírám první očko, které pak následně zavírám. Vyzkouším to ještě jednou, ale se stejně marným úspěchem. Vůbec se mi nechce vstávat z vyhráté postele, když si pomyslím, že píšeme velkou prověrku z němšiny. Nedá se nic dělat, musím.

Vyleze z postele a dív se nepřerazím o postel vedle. S očima napůl zavřenými se dobelhám do kuchyně a hned na mě padne otázka, co si přeji ke svačině do školy. Odpovím pouhým: „Udělej, co chceš...“ Rozsvítím si v koupelně a zkouším si učesat vrabčí hnízdo, které se mi přes noc na hlavě udělalo. Když se konečně po deseti minutách vymotám z koupelny, jdu si najít něco dobrého na zub. V lednici objevím osamělý jogurt. Alespoň ten.

Když se oblékám, vzpomenu si, že jsem si nechal své oblíbené kalhoty u babičky. Vezmu si tedy jiné. Rychle přeběhnu a už stojím přede dveřmi. Zamčeno! Zvoním, div se zvonek nerozpadne. Konečně, babička přišla otevřít a já tam vkouzl jako malilinkatá myška. Převleču se do těch správných kalhot, chvíliku si s babičkou popovídám a jdu na autobusovou zastávku.

Na zastávce si pár malých dětí vyměňuje kartičky z Alberta. Stoupnu si na své obvyklé místo u kruhu mých stejně starých kamarádů a povídáme si, než autobus přijede. Párek menších dětí se rozběhl k místu, kde autobus zastavuje, a to je jasný impuls, který říká, že si mám vyndat peníze z peněženky a vyrazit směrem k autobusu, který teď zrovna zastavil.

Jako vždy se mrňousové nahrnou dopředu a obsadí poslední volná místa, která zbyla. Fronta se pomalíčku zmenšuje a já se dostávám blíže ke dveřím. Než se naději, rázem jsem poslední, kdo se vsoukává do dveří. Chystám se říci svoji větičku, kam chci jet, když tu najednou maloučko zaškobrtne o rohožku a padám směrem na řidiče. A opravdu, dopadl jsem řidiči přímo do náruče.

A z autobusu se rázem stal obrovitý reproduktor, z kterého se valil obrovský výbuch smíchu. Všichni se tak smáli, že se skoro na zemi váleli. S hanbou jsem se usadil na poslední volné místo a nemohl jsem vymyslet, proč zrovna mě to muselo postihnout...

Petr Pavlovec, 9. tř., ZŠ Edvarda Beneše, Písek

Jarní krajina

Konečně je to tu. Čerstvý dynamický vítr skoro až pálí v nose svou svěžestí. Čechrá chumáče trávy zpřilhlé po únavném zimním období i první barevné květy mžourající do paprsků svítícího slunce. Kapky rosy pokryly jako rozsypané perly celé lány polí a luk široko daleko. Vše se třpytí.

Třpytí se i hříva mé klisny, z jejíhož hřbetu pozorují tento nádherný rozpuk jara. Její zrzavou srst rozzářilo slunce do zlata. Je to oslňující záře. I klisna mohutně nasává do svých nozder vůni nového ročního období, které vyvolává blažený výraz nejen na tvářích lidí, ale i zvířat.

Naše šestičlenná skupina nyní zvolna kráčí po břehu řeky. Tři krkající dohledka vyhřebelcování koně a na nich tři dívky s rozpuštěnými vlasy, nastavující své pihovaté obličejky příjemnému teplu slunečních paprsků. Moudrý člověk, který řekl, že nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu.

Zpoza břehu vystřelují doprostřed toku kachny vyplašené dusotem kopyt. Koně nasávají vůni rozryté hlíny a zastavují se, aby jemně vzali do svých hedvábných pysků zatím holé větvičky stromů a keřů. Že by v nich už cítili tepat život, jak se uvnitř pupeny připravují vystrčit své hlavičky na svět? Po cestě nás již zdraví první nesmělé květy. Mají bílé, žluté, fialové i růžové kloboučky a usmívají se na nás.

Jaro na nás dýchá ze všech stran, je to nádherný hřejivý pocit. Stačí, aby se pár paprsků slunce roztančilo po všem, nač dosáhne, a vše se najednou koupe v šatech z perleti. Tepló. Radost.

Daniela Růžičková, 4. ročník, SOŠVMZJŠ Rudolfovská, České Budějovice

Velkovodník

Byl jeden velkovodník. Patřilo mu celkem patnáct rybníků, deset potoků a pět řek. Bydlel v největším rybníku, v Rožmberku. Měl ženu a pět dětí. Doma mu sloužilo šest služek a osm sluhů. Žil si dobře.

Zpočátku byl spravedlivý, ale teď vybírá od malovodníků, co se mu bude hodit. Nechal si postavit i hospodu před domem. Uplynuly dva roky a on zašel do té hospody jako obvykle. Hospodský mu řekl, že zítra už tady pracovat nebude. Velkovodník se tak rozduřil, že mu málem spadla koruna z hlavy. Pak přišel domů a vyprávěl ženě, jak byl zvyklý. Ale žena ho tentokrát nepolitovala a řekla mu: „Nemusíš mít vždy vše, nač si vzpomeneš.“

Vodník se z toho poučil a byl zase spravedlivý.

Eliška Feitová, 4. C, ZŠ J. K. Tyla, Písek

Moje oblíbené místo

Tohle místo je asi dvacetimetrový plac mezi lesem a u sebe blízko položených malých, mělkých rybníků, kde se vysazují malé žábky. Právě proto se mu mezi lidmi říká „žabí louka“. Místo je celé obklopené lesy, až na jednu malou cestičku, kterou se dá dostat zpět do smutného a stresujícího světa.

Ráno slunce vychází nad žábami rybníčky a za nimi položeným lesem, ale i když je už skoro na vrcholku oblohy, jen těžko se světlo dostává na malou louku. Právě proto je zde celý den velmi příjemně a vesele. Ráno je slyšet zpěv ptáků, kteří už od brzkých hodin zpívají mladým žabám své krásné symfonie.

I přes poledne je slyšet plno neustálého zpěvu ptáků, pilného bzučení všech včel v okolí a občasného šplouchnutí vody v rybníčku. Na tomhle místě je moc zajímavé, že se vůbec nic neděje. Člověk sem nemusí chodit rok a nic se zde nezmění, snad jen větve stromů se nepatrně prodlouží.

Večer zde začíná velmi nezvykle, slunce se drží stále na obloze, ale vedle něho se objeví měsíc a až potom se začne stmívat. Večer je zde krásný, symfonie ptáků utichne a na scénu přijdou mladí žabáci. Jen od nedalekých prokletých kamenů, kde byli popraveni lidé za války, se ozývají podivné zvuky.

S tímhle místem se jen těžko loučím, pomáhá mi jen myšlenka, že se sem zase brzy vrátím.

Martin Prokop, 8. tř., ZŠ a MŠ Strunkovice nad Blanicí

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoo-ohrada.cz

Hola chicos y chicas, hola los adultos!

Tak dneska jsem vás pozdravil španělsky, protože to je moje rodná řeč, pocházím totiž z Mexika, Hondurasu a Guatemaly. V těchto zemích si hovím na okrajích tropických pralesů v keřích a stromech, kde je dostatek sluníčka. To já rád. V dospělosti mohu dorůst až tři čtvrtě metru. Díky dlouhatánským nohám vypadám štíhle, až vyzáběle. No, proto se asi jmenuji štíhlý, že? Jsem krásně zeleně zabarvený s hnědými partiemi a hnědým pruhem na hřebínku. Jsem masožravec, chutnají mi cvrčci – jsou totiž pěkně šťavnatí – ale i kobyly, mouchy, pavouci... Nejsem žádný aktivní lovec, prostě si vychytrale počkám, až mi potrava sama přileze pod nos. Ale zase jako že bych byl pomalý, to tedy ne. Když cítím nebezpečí, vezmu nohy na ramena a upaluji rychle pryč. A co víc – když je přede mnou voda, tak, ač jsem dobrý plavec, ji fofrem přeběhnu. Představte si, že při tom mám kontakt s hladinou jen 0,07 s, takže se nestačím ani potopit. Jsem prostě ten, který chodí po hladině.

A víte co? Vždyť vám tady o sobě nemusím moc vykládat, přijďte mne navštívit do naší zoo, budu moc rád.

Váš BAZILIŠEK ŠTÍHLÝ

OBOJŽIVELNÍCI A LIDÉ

Žáby, čolci i mloci jsou ve střední Evropě považováni za jednu z nejohroženějších skupin zvířat. Jejich alarmující úbytky totiž pozorují přírodovědci už od poloviny 20. století. Donedávna souvislá území, která sloužila k rozšíření některých obojživelníků, se postupně drobí. S narůstajícím množstvím dopravy dochází každé jaro v místech, kde tahové cesty obojživelníků kříží frekventované komunikace, k úhynům tisíců jedinců pod koly aut. Tímto způsobem mohou zaniknout celé populace. Jak se mění krajina, hlavně v souvislosti s plošnou a rychlou výstavbou rodinných domků i obchodních a skladových areálů v okrajových částech měst i v jejich okolí, dochází k rychlému úbytku prostředí vhodného pro obojživelníky. Vzhledem ke způsobu života je většina lidí přehlížena. A přitom každý může alespoň trochu pomoci, aby tato citlivá skupina živočichů, která pro nás může sloužit i jako indikátor kvality našeho životního prostředí, z našeho života nevyzizela.

Chcete se dozvědět více? Sledujte naše internetové stránky a přijďte do zoo 1. května na May Day!

KALENDÁŘ AKCÍ 2013

středa 1. 5.
May Day

27. 5. - 7. 6.
Dětské divadelní dny

červen, červenec, srpen
Večerní komentované prohlídky

sobota 1. 6.
Dětské odpoledne v zoo

sobota 15. 6.
Zábavný den se ZPMV ČR

Všechny akce pro rok 2013
a případné změny najdete na stránkách
www.zoo-ohrada.cz nebo www.zoohluboka.cz

Oblast jihovýchodní Asie je jednou z nejrozmanitějších na Zemi. Zároveň je však oblastí s největším počtem ohrožených druhů. Ti jsou zde nejvíce ohroženi ztrátou životního prostředí, nelegálním lovem a obchodováním. Problémy této vzdálené země se dotýkají i nás... Jak? Kupujete například výrobky obsahující palmový olej? Pak čtete dál:

Kampaň za záchranu Velkých zvířat jihovýchodní Asie

Jak můžeme pomoci?

Jako spotřebitel

- Při nakupování čtěte složení výrobku a dávejte přednost olejům místního původu – řepkovému, slunečnicovému, příp. olivovému.
- Není-li jiná možnost, kupujte výrobky s certifikovaným palmovým olejem (buď uvedeno na obalu, nebo v seznamu na www.rspo.org).
- Máte-li možnost, kupujte zboží vyrobené trvale udržitelným a etickým způsobem (BIO, Fair trade, FSC, MSC apod.).

Více informací se dozvíte na:

www.southeastasiacampaign.org
www.zoo.cz

Jako turista

- Navštěvujte ochranná cenná lokality. Šetřte a disciplinovaně turismus napomáhá záchraným projektům.
- Při konzumaci exotických jídel pozorně čtěte jídelní lístek. Může se v něm objevit i ohrožený druh. Pokud si nejste jisti, objednejte si to, co znáte.
- Při pozorování zvířat v přírodě je nerušte, myslete na svou i jejich bezpečnost.
- Nevozte si z cizích zemí žádné rostlinné ani živočišné suvenýry, jejich sbíráním, příp. nakupováním, podporujete pytláctví a ničení přírody.

Letní příměstský tábor v zoo

Ještě nemáte program na prázdniny? A chtěli byste strávit celý týden v zoo? Pokud je vám 8 – 11 let a máte vztah k přírodě a zvířatům, u nás můžete.

Za pět dní poznáte naši zoologickou zahradu včetně jejího zázemí. Formou soutěží, her a dalších aktivit se seznámíte se životem zvířat v naší zoo a dozvíte se řadu zajímavostí o rozmanitosti živočišné říše i její ochraně, vyzkoušíte si pečovat o vybraná zvířata a zkusíte si je i fotografovat.

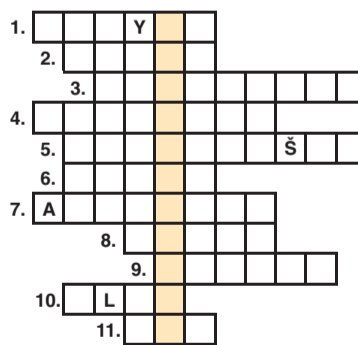
Termíny: 8. – 12. 7. 2013 (I. běh) a 12. – 16. 8. 2013 (II. běh)

Bližší informace na www.zoo-ohrada.cz nebo www.zoohluboka.cz

ZOO KVÍZ

V tajence se ukrývá největší zvíře v naší zoo (tedy až bude dospělé, zatím je to puberták ☺).

1. samice od koně
2. sloní nos
3. země klokana
4. růžový pták
5. obydlí hmyzu – kupa jehličí
6. zvíře v logu Zoo Ohrada
7. velký had
8. kočkodan
9. zloděj mezi ptáky
10. obojživelník
11. naše největší sova

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej

Zpřesťete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Nebojte se hadů

Žáci a studenti vyslechnou mnoho zajímavostí ze života hadů nejen z naší přírody. Zjistí, že had opravdu není slizký a nemůže uštknout jazykem. Vše si ověří při blízkém setkání s živými hady. Program obohatí i kvíz, který vyřešíme s využitím interaktivní tabule.

Program je vhodný pro 2. stupeň ZŠ a střední školu.

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoo-ohrada.cz nebo www.zoohluboka.cz. Pro objednání programů použijte, prosím, elektronický formulář nebo kontaktujte naše vzdělávací oddělení na telefonních číslech 387 002 212 nebo 602 390 355.

PŘEDSTAVUJEME

Velehory v jižních Čechách?

Na Hlubokou se brzy budete moci přijet podívat na kamzíky. Už v průběhu loňského roku vyrostly v kraji plném rybníků i skalnaté hory. Nemůže za to žádné nové alpské vránění, ale firma K-Building z Českých Budějovic, která podle projektu výstavby nových expozic v naší zoo pod názvem Nová setkání buduje i výběhy pro horská zvířata. Největším z nich je více než 1 200 m² velký výběh pro kamzíky horské, ve kterém ční jako nejvyšší bod navršená hora z hlíny a především ze spousty kamení a balvanů. V jejím krytu v zázemí expozice už stojí velká část dřevěné stáje pro zvířata a pracovníci stavební firmy nyní intenzivně staví oplocení.

Hned vedle výběhu pro kamzíky je postavená velká, téměř 14 metrů vysoká ocelová voliéra pro orly skalní. I ta je plná skal a kamení a nechybí v ní ani „horské pleso“ s „horskou bystřinou“. Orel už má na velkém stromě uvnitř voliéry postavené hnízdo, o které se postarali pracovníci technického oddělení zoologické zahrady – snad se bude orlům, kteří zatím čekají v chovatelském zázemí, líbit. Součástí expozice bude i menší výběh pro sviště horské.

I cesta pro návštěvníky zoo tady povede do vršku. Pod ní jsou ukryté ubikace medvědů a tygrů, kteří budou bydlet hned vedle. Až bude expozice hotová a bude osázená zelení, ve níž budou domívat kleče a další horské dřeviny i byliny, budete si tady připadat opravdu jako vysoko v horách.

Projekt je spolufinancován Evropskou unií.

NOVINKY VE ZKRATCE

Jaro je tu

Jak u nás v zoo poznáme, že přišlo jaro? Když se na komín naší administrativní budovy vrátí ze světa po zimě čápi bílí. Letos první přiletěl už 11. 3. Asi trochu zalitovat, že si nedal načas, a musel tak ještě 14 dní snášet přivaly sněhu. Snad ho tato nepříjemnost neodradí od opravy hnízda a založení rodiny.

První ptačí vajíčka

První letošní ptačí vajíčko snesl kolpík bílý. Bohužel to bylo příliš brzy a vejce zmrzlo. Ve snůšce mívají kolpíci 3 – 4 (6) vajec.

Po dlouhé době se nám opět podařilo sestavit pár krkavců velkých, který snesl vajíčka. 3 ze 4 krkavčích vajec byla čistá. Jedno je nyní v líhni a uvidíme, zda se vylíhne malý krkavec. Vejce krkavců jsou eliptická s neobvykle proměnlivým zbarvením – světlá i modrozelená.

Chlupaté přírůstky

Letošní mláďátka si dala načas, ale jak to zatím vypadá, doženou to rychle. Koncem března se nám narodilo 8 oveček ouessantských. I poníci shetlandští u lam mají nový přírůstek – je to holčička. Oficiální jméno zatím nemá, ale protože se narodila 1. dubna, říkáme jí pracovně Aprilie nebo Aprilka ☺.

